

Nr 8.

Ankom till riksdagens kansli den 13 februari 1920 kl. 4 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 30 april 1918 om fastställande av högsta pris å vissa varor under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden m. m.

Närvarande: herrar von Sneidern, von Sydow, Hult, Carl E. Svensson, von Koch, Westman, Linder, S. Hansson, Frändén*, Magnusson i Kalmar, Karlsson i Gasabäck, Hage, Karlsson i Nynäshamn*, Magnusson i Skövde, Hedin* och Johansson i Vittinge.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Genom en den 23 januari 1920 dagtecknad proposition nr 41, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda utdrag av i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

Lag

om fortsatt tillämpning av lagen den 30 april 1918 om fastställande av högsta pris å vissa varor under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden m. m.

Härigenom förordnas, att lagen den 30 april 1918 om fastställande av högsta pris å vissa varor under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden

m. m., vilken lag gäller till och med den 29 februari 1920, skall äga fortsatt tillämpning till och med den 28 februari 1921; dock skola från och med den 1 mars 1920 2 och 12 §§ hava följande lydelse:

2 §.

Har Konungen förklarat sådana förhållanden, som i 1 § avses, vara för handen och inträder inom kommun sådan prisstegring, som i nämnda paragraf sägs, i fråga om livsmedel, foder för kreatur eller vara, som är avsedd att genom sin förbränning alstra värme, ljus eller kraft, må, i den mån högsta pris för sådan vara ej är för kommunen gällande på grund av förordnande, som av Konungen jämlikt 1 § meddelats, Konungens befallningshavande, när så finnes nödigt, på förslag av livsmedelsnämnd, kommunalnämnd eller magistrat eller eljest, i erforderlig omfattning förordna, att vid detaljhandel med varan inom kommunen skäligt, av Konungens befallningshavande bestämt pris ej må överstigas. Från dylikt förordnande äge Konungens befallningshavande medgiva de undantag, som kunna prövas skäliga.

Innan förordnande som nu sagts meddelas, skall livsmedelsnämnd eller, där sådan ej finnes, kommunalnämnd eller magistrat hava haft tillfälle att yttra sig i ärendet.

Konungens befallningshavandes förordnande skall ofördröjligen underställas Konungens prövning och fastställelse; gällande dock förordnandet omedelbart till efterrättelse, intill dess annorlunda kan varda av Konungen bestämt.

Förordnandet skall, så snart ske kan, uppläsas i kommunens kyrka eller kyrkor samt införas i länskungörelserna och i en eller flera tidningar i orten. Där sådant förordnande av Konungens befallningshavande återkallats eller av Konungen efter underställning eller eljest upphävts, skall även detta kungöras i den ordning, som nu angivits.

12 §.

Böter för förseelse mot föreskrift, som i 7 § omförmäles, tillfalla kommunens kassa, men böter, som ådömas enligt 8 §, tillfalla kronan. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skall förvandling ske enligt allmänna strafflagen.

Där förordnande, som jämlikt lagen den 30 april 1918 av Konungen eller Konungens befallningshavande givits om högsta pris å vara eller om högsta belopp av kostnad för transport eller tillhandahållande av vara, gäller till och med den 29 februari 1920, må dylikt förordnande, utan hinder av vad i lag är därom annorlunda stadgat, fortfarande lända till efterrättelse; dock må varken förordnande, varom nu sagts, eller sådant, som jämlikt lagen den 30 april 1918 gives efter den 29 februari 1920, gälla längre än till och med den 28 februari 1921. Vad nu är stadgat skall äga tillämpning även i fråga om bestämmelser, som jämlikt 7 § i lagen den 30 april 1918 meddelats av Konungens befallningshavande.

Beträffande sådan under tiden för berörda lags giltighet begången förseelse, som avses i 7 eller 8 § samma lag, skall vad i lagen är stadgat fortfarande gälla även efter den 28 februari 1921.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för ifrågavarande förslag, får utskottet hänvisa till propositionen.

Utskottet. Utskottet har vid granskning av förslaget icke funnit anledning till anmärkning mot detsamma och får alltså hemställa,

att förevarande proposition måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 17 februari 1920.

På andra lagutskottets vägnar:

AXEL VON SNEIDERN.
